

Fabrikalardan makina sesinden
önce İşçinin Sesi gelecek!
Yıl:17 Sayı:421

İŞÇİNİN SESİ

İnanç, özveri, emek
sarsılmaz parti demek!
Ekim 1991

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLESİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BIRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BIRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN!

Demokrasi kavgası vermeyen sosyalizm kavgasında yaya kalır

Demokrasi için kavga

Memet Kurtalan

Komünist siyaseti dar kalıplara hapseden resmi çizginin iflasıyla komünizm, işçi hareketiyle toplumun gerçek dinamikleriyle kucaklaşabilmesine engel olan ve onun uğrunda savaşanların da pek çoğunun bakışını bulandıran bir ipotekten kurtulmuştur. Şimdi artık, komünist siyasetin asli kanallarında, gerçek dayanaklarında, bütün zenginliğiyle yeniden yükselebilmesinin şansı vardır.

Bu şans, dünyayı saran gericilik döneminin meydan okumalarıyla da bağlıdır. Dünya burjuvazisi, emek hareketine, eski dengeler içinde oluşagelmiş demokratik haklara karşı saldırıya geçmiştir.

Yavaş yavaş gelişen bu saldırı, nasıl bir demokrasi istiyoruz sorusunu -onun mücadelesini yapan yığınların bu soruyu düzgün cevaplayıp cevaplayamadıklarından bağımsız olarak- gelip sınıf kavgasının göbeğine oturtmuştur.

Bu durumda, gerçek komünist siyaseti yükseltmeye azimli öncüler, halk sınıflarına nasıl bir demokrasinin uğrunda savaşmaya değer olduğunu *savaşın içinde* göstermekle yükümlüdürler.

Ancak bu yükümlülüğün cân-ı gönülden ve hırsla omuzlanması için komünistlerin demokrasiyi küçümseyici önyargılardan ve Türkiye'deki demokrasiyi dar kalıplar (burjuvazinin kabul sınırları çerçevesinde) içine hapseden "acayip demokratlık" anlayışlarından arınması gerekiyor. Marksizmin sınıf savaşı teorisinde bu önyargılara temel olabilecek en ufacık bir boşluk bulunmamamasına karşın nasıl oluyor da bu "sapmalar" çıkıyor. Ama bizim bu yazıda asıl durmak istediğimiz yan, komünist harekete yapışıp kalan demokrasiyi küçümseme edâsı.

Bu edâ niye

Yaşanmış sosyalizme ilk doğuş damgasını vuran, bir anlamda ona tonunu, tarzını veren Ekim devriminin gerçekleşiş biçiminde ve onu izleyen yılların köşeye sıkıştırılmış, elverişsizsiz, kısıtlı koşullarında demokrasinin yeterince uygulanamamış olması açıktır ki bu önyargıların doğmasında büyük bir faktördür.

Demokratik yani bir hayli kısıtlı donuk bir sosyalizm deneyi oldu. Bu durum, yığınların esasta kendi deneyleriyle öğrendiği gerçeğiyle birleşince, halkların nezdinde komünizm ile demokrasinin arasının açık olduğu yolunda bir yanlış imaj doğdu.

Teorinin kendine özgü, nesnel ortamdan göreli bağımsız gelişme kanalları vardır. Komünizm biliminin, soyut düşüncenin bu kendine özgü yöntemleriyle onu öğrenmeye azimli öncülerin aklına girme olanakları vardır. Ancak, onu algılayacak öncüler ve yığınların esasta kendi denylerinden öğrendiği gerçeğinin koşullarından etkilenerek yetişiyor. Bu etkiler, komünizm ile demokrasi mücadelesinin birbirinden koparılamayacağı üstüne teorinin kavranmasında insan düşüncesine basireti bağlayıcı seçicilikler taşıyor.

Sonra, komünist siyasetçilerin, yetişebildikleri kadarıyla, zamanın güç dengeleri içinde dönüp hitap edecekleri yine bu *gerçek* yığınlardır. Zamanımızın en ileri fikirlerine ulaşmış olabilirsiniz, ama yaşayan yığınlar o fikirleri olduğu gibi kabullenmeye hazır değillerse, tarihin ilerleyişini aynen o fikirler doğrultusunda etkileme şansınız çok sınırlıdır. O zaman kendini sınıfının ilerlemesine adanmış komünist siyasetçi için yapılacak olan, gerçek yığın hareketinden, genel kabul görüşten kopmayarak, onun içinde yer alarak daha ileri fikirlerin kavranabileceği koşulları yaratma yolunda hareketi omuzlayıp götürmektir. Geçmişte gerçek komünistlerin izlediği yol bu olmuştur.

İşçi sınıfının sermayeye karşı savaşının yalnızca art-değer sömürüsüne karşı olduğunu sanmak, Marksizmin komünizm ülküsünün bilimi olduğunu anlamamaktır. İşçi sınıfını, tarihin gelmiş geçmiş en devrimci sınıfı yapan, onu yalnızca artı-değer yaratılmasına karşı olduğu sığlığında değil, insanlığın komünizme ilerleyişini geciktiren bütün ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel, eğitimsel koşullara karşı mücadele etme ve pozitif bir programı getirebilme yeteneğinde saklıdır.

Devrim için demokrasi

Artı-değer sömürüsünün mutlak anlamda ortadan kaldırılması görevi, devrimden sonraki uzun yıllara, dünya çapında konuşursak, kuşaklara yayılabilecek toplumsal devrimin görevidir. Toplumsal devrim yani sosyalist devrim ancak işçi sınıfı iktidar geldikten sonra başlayabilir. Sosyalist devrim, iktidarı ele geçirme eyleminin adı değildir.

Devrim, güçler dengesindeki hızlı bir değişiklikle bir sınıfın diktatörlüğünün yıkılıp ötekisinin kurulması demektir. Her devrimin en doğrudan hedefi ve onu tanımlayan unsuru siyasal iktidardır. Onun için, devrimin bu ilk ve doğrudan anlamda kullanımına *siyasal devrim* diyerek netlik kazandırırız.

Sosyalist devrim, dar anlamda siyasal alana değil, fakat geniş anlamda ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel alana ait bir kavramdır. Siyasal devrimle iktidara gelindiğinde başlayacak olan toplumun devrimci dönüşümleri döneminin adıdır.

İşçi sınıfının tarihsel misyonunu yerine getirme yolunda karşısına çıkan ilk ve doğrudan engel burjuvazinin siyasal egemenliğidir. O zaman ilk görev, bu siyasal egemenliği yıkan yerine işçi sınıfının siyasal egemenliğini getiren siyasal devrimini yapmaktır. Yani, burjuva diktatörlüğünün aleti olan burjuva devleti yıkmak, burjuva diktatörlüğünü üreten burjuva demokrasisini patlatıp ötesine geçmek, yeni tipten bir demokrasi, proletarya diktatörlüğünü meşrulaştıran bir demokrasi kurmaktır. *Komünist Manifesto*, "devrimde ilk adım olarak proletaryayı yönetici sınıf konumuna yükseltmek, demokrasi savaşını kazanmak" derken bunu anlatıyor.

Partimizin ülkemiz koşulları için getirdiği siyasal devrim İleri Demokratik Halk Devrimi'dir. İDHD'den iktidarın işçi sınıfı tarafından fethedilmesini, tarihsel olarak proletarya diktatörlüğünün bir çeşidini ortaya çıkaracak olan yeni tipten, ileri bir demokrasinin kurulmasını anlıyoruz.

Siyasal devrimin başarısı, devrimde proletarya hegemeonyasının sağlanabilmesine bağlıdır. Proletarya hegemonyası, işçi sınıfının toplumda ezilen bütün kesimlerin, halk sınıflarının öncüsü-sözcüsü olarak yükselebilmesi ve onlara işçi görüşlerini "kamu görüşleri" olarak benimsetebilmesi temelinde yeni türden bir zor örgütlenmesini yaratmasıyla mümkün olur. Bu "yeni türden zor örgütlenmesi" ne olsa gerektir?

Komünist için demokrasi kavgası vazgeçilmezdir

Demokrasi bir devlet biçimidir. Her devlet gibi zorun örgütlenmesidir. Demokrasi, toplumdaki bütün sınıf ve katmanların, çıkar guruplarının oluşturduğu çeşit çeşit, iç içe geçmiş, irili-ufaklı birbirleriyle etkileşme içindeki örgütler manzumesinde realize olan güçler dengesinden doğan zoru örgütler. Bu zor örgütlenmesi, burjuvadan yana kesiyorsa burjuva demokrasisi, işçiden yanaysa proletarya demokrasisidir.

Demokrasi için mücadelenin özü, proletarya hegemonyasına destek olacak bir zor örgütlenmesi olan demokrasinin işleyiş, anlayış ve kurumlarını bugünden yaratmak kavgasıdır. Uğrunda mücadele etmeye değeri olan demokrasi, proletaryayı önce çıkaracak, onun görüşleri etrafında halk sınıflarını örgütleyecek demokrasidir.

Bu anlamdaki demokrasi kavgası, işçi sınıfına kavganın 3-5 kuruş kavgasının ötesinde olduğunu kendi deneyleriyle öğretir. Sınıfın bu kavga içinde asıl kazanacağı, öteki emekçi katmanları yönetme onları peşinden sürükleme siyasal formasyonudur.

İşçilere bu siyasal formasyonu, bilgiyi, yeteneği kazandıracak olan komünistlerdir. Lenin *Ne Yapmalı*'da bunu geniş olarak anlatır:

"İşçilere siyasal bilgi götürmek için sosyal demokratların (komünistlerin - *İ.S.*) *toplumun tüm sınıflarının içine girmesi* gerekir, kendi ordu birliklerini her yöne yollamaları gerekir.

"(...)

"Sosyal demokratın (komünistin - *İ.S.*) ülküsü sendika sekreterliği olmamalı, zorbalık ve baskının her belirtisine, nerede ortaya çıkarsa çıksın, hangi sınıf ve tabakayı etkilerse etkilesin karşı çıkan, tüm bu belirtileri genelleyip polis şiddeti ve kapitalist sömürünün tek bir tablosunu üreten, ne denli küçük olursa olsun, her olaydan, proletaryanın kurtuluşu için mücadelenin dünya-tarihsel önemini *herkese* anlatabilmek, sosyalist inançlarını ve demokratik istemlerini herkesin önünde öne sürmek için yararlanabilen halkın sözcüsü olmalıdır.

"(...)

" 'Toplumun tüm sınıflarının' içine teorisyenler, propagandistler, ajitatörler ve örgütçüler olarak gitmeliyiz. Sosyal demokratların (komünistlerin- *İ.S.*) değişik sınıfların toplumsal ve siyasal durumlarını tüm özgül yönleriyle incelemeyi amaçlaması gerektiğinden kimsenin kuşkusu yoktur....Elbette ana mesele tüm halk kesimleri arasında propaganda ve *ajitasyondur*... Bir *demokratı* dinlemek isteyecek tüm toplumsal sınıfların temsilcilerinin katıldığı toplantılar yapmanın yollarını ve araçlarını bulmalıyız. Çünkü 'sosyal-demokratın (komünistin- *İ.S.*) her devrimci hareketi desteklediğini' pratikte unutan, sosyal demokrat (komünist- *İ.S.*) değildir, bu nedenle *tüm halkın önündeki genel demokratik görevleri*, kendi sosyalist inançlarımızı bir an olsun saklamadan vurgulamaya ve açıklamaya mecburuz.

Her demokratik sorunu ortaya çıkarmada, vurgulamada ve çözmede *herkesten önde olmak* zorunda olduğunu pratikte unutan, sosyal demokrat (komünist - *İ.S.*) değildir." (Lenin, *Ne Yapmalı, Toplu Yapıtlar*, c.5, s.422-425)

İşçi sınıfı başta olmak üzere bütün emekçilerin arasına, onların örgütlerinin içine girerek (ama başta *girebilme*, her yerde egemen olan burjuva demokratik atmosferden midemizin bulanmasına müsaade etmeyerek, o havayı solumayı kabullenerek *girebilmek*) o çevrelerin genel kabulünden soyutlanmasdan işçi görüşlerini hegemon kılmak. Komünizmi kendine yaşam biçimi olarak seçenler bu yeteneği kazanmak zorundadırlar.

Sınıf kavgası, özünde, kendini zor olarak örgütlediği kadarıyla toplumda meşruiyet kazanabilen fikirler arasındaki kavgadır. O zaman hedeflerine yönelebilen, verimli bir sınıf kavgası, önce firkilerin düzgün olarak anlaşılabilmesi ve yaşamda yaygın olarak propaganda edilebilmesiyle yükseltilebilir.

Ne Yapmalı'nın işlediği konulardan biri de budur ve bu nedenle parti çalışmasının merkezine parti yayınlarını koyar. Komünist fikirler temelinde, gazete temelinde örgütlenme der.

Gazete temelinde örgütlenme, güçler dengesinin durumuna göre farklı biçimlerde yapılabilir. Bugünün güçler dengesinde Lenin'in çözümlemesinden çıkardığımız tek pratik emir, yayınlarımızı fabrika önlerinde, işçi mahallelerinde, yolda sokakta bağıra çağıra satmayı örgütlemektir.

Bugünün Türkiye'sinde fikirlerini yaygın olarak yığınlar arasında propaganda edemeyen, bunun için gerekli olan *demokrasi kavgasını vermeyen*, her türlü özveri, irade ve örgütlülüğü gösteremeyen parti örgütlerine halkımız yüzünü dönüp bakmaz bile.

Böyle örgütlerin, bu pratik beceriksizliği gösterdiği sürece, devrim ve demokrasi kavgasında halkın saygısını kazanması ve onunla düzgün bir iletişim kanalı kurması mümkün değildir.

"*Her demokratik sorunu* ortaya çıkarmada, vurgulamada ve çözmede *herkesten önde olmak* zorunda olduğunu pratikte unutan, sosyal demokrat (komünist - *İ.S.*) değildir."– *Lenin*

Bilinçsiz özveri, özverisiz devrim olmaz

Selam olsun

Türkiy K münist Partis ne

ve onun yarattığı Özveri Taarruzuna!

İstanbul'da parti yaşamımızın bir geleneği olan özveri taarruzumuz boyunca, örgüt olarak önümüze koyduğumuz üçlü hedefte ilerleme kaydediyoruz.

Sınıf mücadelesinde devrim için yürüdüğümüz 71. yılımızda, geleneğimiz, mihenk taşımız olan 15. Özveri Taarruzu'muzu da yaşıyoruz. Bu kavgada yerini almış olan bizler, Türkiye işçi sınıfının devrim mücadelesini gerçekleştirmek için gereken komünist ahlâkı, bağımlılığı, sadakati, disiplini ve parti kültürümüzü en iyi pratik yaşamımızda, özveri taarruzumuzda öğrendik. Daha da öğrenecek çok şeyimiz var.

Dünya sosyalist sisteminin çöktüğü, komünist hareketteki hızlı sağa kayışın yaşandığı günümüzde, partimiz, marksizmleninizmi en yükseklerde tutuyor ve proletarya enternasyonalizmine daha da çok sarılıyor. Türkiye'de yükselen sınıf mücadelesi içinde partimiz, bütün bu olumsuzluklara rağmen yavaş ama sağlam adımlarla güçleniyor.

Hem uluslararası, hem de ülke içi koşulların dayattığı görevleri üstlenecek bilinç ve sorumluluk bugün yalnızca Türkiye Komünist Partisi'ndedir.

Yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi üyesi olmak zordur, özveri ister, kararlılık ister, yiğitlilik ister.

Onuru da büyüktür. Bizler komünizm sancağını sonuna kadar, tek de kalsak taşıyacağımıza, proletarya enternasyonalizmini gözümüz gibi koruyacağımıza ve burjuvaziyi yerle bir edeceğimize and içtik. Komünist partisine ihtiyaç acilleşmiştir. Bizse daha işçi sınıfını kucaklayacak güce gelemedik. Bütün bunlar için ideolojimizden hiçbir şey vermeden, onu sosyal yaşantımızla da bütünleştirip yığınlara sunmak, inançlı, kararlı ve özverili olmamız yeterlidir.

Özveri biz komünistler için zorunludur. Kominist, *malını da, canını da* işçi sınıfından, partisinden esirgemez. *Bilinçsiz özveri, özverisiz devrim olmaz.* Ama özveri yalnızca fedekarlığı içermez. Özveri, hayatın her alanında partisinin ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını gözönüne alarak onları çözümlemede, eksiklikleri tamamlamada *komünist yaratıcılığı* ortaya koymayı da içerir. Özveri, yoğunlaşmadır. Taarruz ise saldırıdır. İşte özveri taarruzumuz bu ikisini birleştirerek komünist kültürü işçi sınıfına taşımaktır.

İstanbul'da 15. Özveri Taarruzu'muzu 4 Ağustos'ta başlattık. Özveri taarruzunda, ele aldığımız 2,5 aylık stratejik hedeflerimizi üç maddeden oluşturduk. Bunlar:

1. Mali sorun
2. İnsan kazanmak, bunu yaparken legal gazete ve kitaplardan yararlanmak (kitap satışı, gazeteye abone vs.)
3. İdeolojik düzeyi yükseltmek, yönetici kadro yetiştirmek.

Şimdi bu üç hedef doğrultusunda yaptıklarımızı yani deneyimlerimizi anlatmak istiyorum.

1. Mali sorun: İşçi sınıfının öncülük görevini üstlenmiş komünist partisinin amacına ulaşması için çalışması hem de durmadan çalışması, iş yapabilmesi için örgütün mali sorununu aşması gerekir. Bu her dönem için böyledir. Bugün Türkiye gerçeği devrim mücadelesinde olanaklarla doludur. Fakat bu olanaklardan yararlanmak da mali yönden güçlü bir komünist partisine ihtiyacı beraberinde getirir.

Komünist partisinin varlığını sürdürebilmesinin önkoşullarından biri olan mali sorunu kalıcı çözümleyebilmesi, her konuda olduğu gibi mali konuda da gücünü işçi sınıfından ve emekçi halktan alabilmesiyle mümkündür. Bu çalışma komünist partisinin sınıfından kopmamasını, sınıfla bütünleşmesini getirir. İşte özveri taarruzumuzda bütün bunların pratik yansımasıdır.

Özveri taarruzu bölgemizde ağırlıyla, harcamalarımızı kısıtlamak ve ek işler yaparak gerçekleşti. Bu durum yanlış değildir ama eksiktir. Yığın bağlarımız eğer daha güçlü olsaydı, çevremizi de taarruza katabilir ya da daha fazla bağış toplayabilirdik.

4 Ağustos'tan beri bütün yoldaşlar çalışmaya başladılar. Çalışan yoldaşlar maaşlarından taarruz için belirli bir miktar zaten getiriyorlar, bunun yanında ilişkilerden ve güvenilen insanlardan, taarruzu anlatıp bağışlar isteniyordu. Bunun dışında şunları yapmaya başladık: Çocuk bakımı, kazak yapıp satma, ilişkide bulunulan tekel işçilerinden alınan parasız sigaraların satışı, sigarayı bırakanların yanında parayla sigara almama, olmadığı zaman da içilmemesi kararı alınarak, bunlardan gelen paraların kumbaralara koyulması, vergi iade fişlerinin satışı, harcamaların asgariye indirilmesi, ek iş yapılması, köfte yapıp satılması ve boyacılık yapılması gibi benzeri çalışmalar yaptık, yapıyoruz.

2. İnsan kazanmak, legal gazete ve kitapların satışı:

Legal yayın satışından elde edilen gelirlerin bir kısmının özveri taarruzuna aktarılması düşüncesi en başta legal yayınları satma eksikliğini gidermek ve örgüt dokusunu sıklaştırmak içindir. Eskiyle kıyaslandığında göreli bir artış oldu ancak istediğimiz sayıda legal yayınlarımızı satabilmiş değiliz. Bunun nedeni, yoldaşlarımızın yayınların, yayın satışlarının önemini tam anlamamış olmasından ve yığın bağlarının az olmasından geliyor. Yayın temelinde örgütlenen bir parti için varolan bu konum acilen değiştirilmesi gereken bir durumdur.

3. İdeolojik düzeyi yükseltmek; İdeolojik savaşımın ağırlık kazandığı günümüzde, herkese, tamamıyla öğrenebileceğimiz, ardından eğitimini vereceği, partimizin politikalarından birini ya da birkaçını alıp çalışma görevi aldı. Belirlenen konulardaki çalışmaların sürdüğünü görüyoruz. Bunun dışında merkezi olarak belirlenmiş eğitim konularını da toplu olarak işliyoruz.

Eğitimin yoğunluğu, ideolojik düzeyin bugün yetkili olmasa da, artmasını getirdi.

İnanç, özveri, emek
Sarsılmak parti demek

Nergis Yılmaz, İstanbul

Parti ışığıyla aydınlanan yolda:

Bir işçi konuşuyor

Bilimden yana olan düşünceye, işçi sınıfının onurlu savaşımına ışık tutanlara ve bizleri bilgilendirerek gerçekleri önümüze açan her kutlu insana merhaba!

Bana bu yazıyı üretmekte ilham kaynaklığı eden *İşçinin Sesi*'nin 419. sayısındaki ''İş bilenin, kılıç kuşananın'' başlıklı başyazısında şöyle deniyordu:

> ''Burjuva ideolojisine karşı kavgayı hayatın öteki alanlarında, hele günlük yaşamda yakalayabilmek çok daha çetrefil bir iştir...''

Burjuva ideolojisi ile proleter ideolojinin kapıştığı, hatta hakim sınıf ideolojisinin yutmaya çalıştığı bir değer de bireyin *iş ahlâkıdır.*

Buna değinmek, bir ağdalı açmazı anlatmak amacım. Binlercesi fabrikalarda burjuvazinin saptadığı en düşük ücretle yaşama savaşı verirken, onlardan kopuk ekonomik mücadele vermeye çalışan!, imtiyazlı olduklarını düşünen ama aslında işçi oldukları için hiç de imtiyazlı olmayan işçi arkadaşlara böyle olmadıklarını anlatmak. Emeğin gücünü, bugünün kapitalist- fitrezekat mantığı ile pazarlayan, burjuva mantığına alet olan işçi kardeşime seslenmek istiyorum. Unutmamalı ki burjuvazi, onların ideolojileri, kendilerini bize çıplak göstermeyecek kadar örtülüdürler ve maskları ancak bilimsel sınıf gözüyle alaşağı edilir.

Bir örnek alalım. İşveren QxQ ile bir işletme kurmuştu. Ve ''n'' ile sınırlı bir ücretle işçi çalıştırıyordu. İşçinin baştaki harflerle simgelediğimiz sermaye birikimine olan katkısı her işgünü için kendi ücretinin yani bir aylık maaşı karşılığının kasaya ancak günlük ciro olarak girmesiydi. Yani ''n''yi (aylık ücreti) ödemesi için işletmenin aylık cirosunun aylık işgününe bölünmesi gerekiyordu. Kısacası işçi bir ayda aldığını bir günde üretiyor, kendini kotardıktan sonraki sermaye birkiminine olan katkısı(artık değer) 29 işgünüx''n'' oluyordu. Tek eleman ve onun yeteneği ile sınırlı iyi hizmetin iyi paraya satılması, büyük kentten işbiriminin olduğu yere eleman götürmenin işveren daha pahalıya gelmesi hesaplanarak yapılan iş anlaşmasında, ''n''x29'u üretip, ''n'' ücretiyle orada çalışan emek gücüne yani işçiye imtiyazmış gibi görünen kaypak fırsatçılar, işverene yapılan daha iyi ücret talebi sınıftan kopuk gerçekleşen bir eylem olduğundan bilinçsiz bir dıştalanmalar zincirine neden olacağı bilenemiyor. Alınan o günün gerçek ücretine göre yaşıyor, ona göre borçlanıyor, çocuklarına ona değer bir eğitim seçiyor.

Kısacası yalancı ve geçici ücretliliğinin tadını çıkarıyor! Hatta başka yönden tehlikeli yaklaşıyor. Yerini garantilemek için daha çok üretmek, meslekdaşlarının daha düşük ücrete çalışacakları işini kaybetmemek için işverene daha işler durumda görünmek konumuna düşüp, daha köleleşip daha çok sömürülüyor. Çünkü elindeki değerleri kaybedilen değerleri hakettiğince yargılayacak sınıf bilincinden kopuk. Çünkü düzen ona köleleşmesi karşılığında prim veriyor. Ta ki bunu bilime oturmuş şekliyle merak edeceği güne kadar ve işçisel kimliğinin burjuvazinin kayıtsız şartsız teslim alıcı gücünün farkına varana kadar.

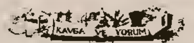
Bu işçinin sendikası yoktur. İş güvencesi, başta işverene sattığı toptan emeğinin sözleşmeyle sınırlı şeklidir. Yani kapitalist, sözleşmeli işçisini daha köleleştirmek ve sınıfdaşlarından ayırmak için baştan fiyatını belirlemiş ve satın almıştır. Artık işçi onun malıdır. O dilediğinde üretilen materyale zam yapacak ancak karşılığında suspayı verecektir.

Aslında yoldaşlar, yukarıdaki yaşanan gerçekler kısa süre öncesine kadar benim de yaşamımdı. Parti ile tanıştıktan sonra, yoldaşlık ilişkisini tattıktan sonra, serseri mayın gibi gezen bazı olguları daha iyi görebiliyorum. İşçi sınıfının bilincine ulaştıkça bu düzensiz düzene dur demenin yoluna olan inanca daha sıkı sarılıyorum. Ve o zaman her zamankinden daha çok inanıyorum gerçek yaşama ve işçi sınıfına. Bunu bana tattıran ve pekiştiren TKP'dir.

Yaşasın parti ışığıyla aydınlanan yol!

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Melike Ege, İzmir

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. □Yazışma adresi: PO Box 513, London N16 5QB, England □Baskı: Multiline Systems Ltd. (TU) □Gönderilen yazıların yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiç bir yazı geri gönderilmez.

Bir Yoldaşın Mektubuna Yanıt

Yanlış Y¨ntemle Doğru Sonuç

Merkez Komitesi Sekreterliği'ne
Ege bölgesinden bir yoldaşın yolladığı bir eleştiri ve öneri yazısı ulaştı. ¨rgüt çalışmasında hepimize yararlı olacağını düşündüğümüz bazı bölümlerini ve bunlara yanıtlarımızı sunacağız.

Değerli bir yoldaşımızın yolladığı yazı, yoldaşımız bu amaçla yazmamış da olsa, içinden geçmekte olduğumuz ortamın, örgütün psikolojisine ve bilincine bindirdiği basınçları da yansıtıyor. Bu nedenle örgütün genelinde var olan sorunlarımızı dile getiriyor.

Artan basınç altında çalışmanın zorlukları, işlerin yeterince iyi gitmeyişine, yapılan hatalara, tek tek yoldaşların çalışmalarındaki ilerlemelere-gerilemelere karşı aşırı duyarlılıkta kendini gösteriyor. Sorunların objektif kaynaklarını unutma, kişiselleştirme eğilimi görülüyor.

Bu nedenle değerlendirme ve tahlillerde yanlışlar yapılıyor. Eleştiriler bir yandan yapılan gerçek hataları doğru ortaya koyuyor, ama öte yandan da yanlış noktalara doğru uçuşuyor.

Ama en sonunda militan komünist bilinç bu olguya karşı bir fren etkisi de yapıyor. Eleştiriler biraz daldan dala sallansa da, bir dizi hatayı içerse de varılan sonuçlar partiden yana, militan mücadeleden yana oluyor. Bu nedenle sonuçta, var olan sorunları giderme üzerine yapılan öneriler hem *parti merkezinin tutumuna uyuyor*, hem de gerçekten doğru yolu gösteriyor.

Yoldaşımızın burada ele alacağımız eleştirileri şu noktalarda toparlanıyor:

1. Parti çalışmasında organ kararının üstünlüğü:

"Karar alınıyor. Bundan sonra her hafta ya da her ay şu gün, şu saatte herkes şurada olacak ve yanında bir kişi getirecek diye. Fakat bakıyorsun bir kez gerçekleştirilmiş. Bunları yapmak çok güzel. İnsanları toplu olarak eğitme, kazanma. Yeni insanları kendi ideolojinle tanıştırma, ideolojik yetkinliğini gösterebilme. Ama yalnızca bir kez. Organ kararı var. Duruyor. Arkası yok. Organ kararı organdaki yoldaşlar tarafından işletilmiyor. Neden?"

Yoldaşın bu konudaki eleştirisi haklıdır. Organ kararı uygulanır ya da yeni organ kararı ile değiştirilir. Alınan bir kararın zaman içinde tam olarak uygulanmadan gündemden çıkması sık rastlanan bir hastalıktır. Her organ buna karşı dikkatli olmalıdır. Bu özünde organ kararlarının ve parti çalışmalarının en önemli konularda yoğunlaşması ve odaklaşması sorunudur.

Özellikle uzun süreli bir çalışmanın başlangıcında alınan kararlar, bu çalışma bir düzene girinceye kadar, katılan her yoldaşta bu iş düzenli olarak böyle yapılır alışkanlığını yaratıncaya kadar, ısrarla izlenmelidir. Örneğin düzenli eğitim toplantıları böyledir. Bu çalışma bir kez oturdu mu, artık bu konuda bir daha karar almaya ancak bir toplantıyı önemli bir gerekçe ile örneğin bir eylemle çakışması vb. nedeniyle ertelemek gerektiğinde gerek vardır. Ertelenme gerekmişse onun bilgisi de hafta içinde her yoldaşa parti kanalları ile iletilmiştir. Bir toplantıya bırakın izinsiz gelmemeyi, geç gelen yoldaş bile eleştirilir.

Toplantının tam zamanında başlaması için gerekli dakikliğe uymak, toplantı yerine biraz erken gelmek alışkanlık haline gelmelidir. Koşullar gerektirdiğinde toplantı yerinin ve çevresinin güvenliğini almak, diğer pratik hazırlıkları tamamlamak hep önceden planlanmış, ekipler arasında dağıtılmış ve dakik olarak uygulanan görevler olmalıdır.

2. Legal alanda çalışma, militan demokrasi mücadelesini yükseltmekle bağlıdır:

"Legal alan yanlış anlaşılıyor. Bir derneğe bir kişi göndermek legal alan çalışması yapmak değildir. Derneğin kapısını açık tutmak da bu değildir. Legal alan çalışması o alanda etkin mücadele örgütlemektir. Çünkü komünistler propoganda için değil, eylem örgütlemek için vardır. Bir komünist yaşamını propoganda ile geçireceğini düşünüyorsa bütün çalışmasını, anlayışını başta kendi ayaklar altına alıyor demektir.

"Merkezin kararı da farklı. Çalışmayı legal odakların içine çekmek orada yönlendirmek. Peki bu nasıl olacak? Bir kişinin oraya gitmesiyle değil. Yönetici ağırlığıyla orada olacak. Günceli takip edecek. Bütün üyeleri oraya çağırırsın, yapılması gereken işlere insanları gönderirsin. Böylece hem insanlar düzenli çalışmayı öğrenir, hem de sevk ve eşgüdüm kolaylaşır. Yeni insanlar etkinliğe katılır."

Yoldaşın vurguladığı ana yön doğrudur. Legal odaklar militanca bir demokrasi kavgasının odakları olmalıdır. Bir odak yaratmak, yalnızca ilk adımdır. Bu odak etrafındaki çalışmaları doğru örgütlemek, o legal odak aracılığı ile kadroları, sempatizanları ve ileri işçileri seferber etmek, eğitmek ve daha ileri kavgalara hazırlamak günün temel görevidir.

Ama yoldaşın bazı sözleri yerine oturmuyor. Komünistler propoganda için değil eylem örgütlemek için vardır dedik mi yanlışa kapı açtık demektir. Biraz küçük-burjuva sollarımızın eylem anlayışını çağrıştırır.

Komünist çalışmanın birbirinden ayrılmaz üç ayağı ajitasyon-propaganda-örgütlenmedir. Elbette ki bu üçlü birlik ancak parti eylemi içinde ve yığınların kavgası içinde gelişir ve güçlenir. Hele günümüz koşullarında propoganda çalışmasının önemini küçümsemek yanlıştır. Yeter ki düzgün propoganda çalışması örgütlensin.

Bir odaktaki kadro yoğunluğunun yeterliliği de önemli bir sorundur. O odağın atmayı amaçladığı maya tutuncaya kadar yeterli kadro yoğunluğu sağlanamadı mı çalışmaların yerden kalkması zaman alır. Öte yandan da her odak bölgedeki çalışmalardan sadece birisidir. Kadro sayısı sınırlıdır. Her alana gönlün istediği kadar kadro yığmak olanaklı değildir.

Bu çelişkinin çözümü diğer birimlerdeki, alanlardaki yetişkin kadrolara gözünü dikmek ve "bizim" alana daha fazla kadro verin demek değildir. Bu temel bir yanlış olur. Özelin çıkarını genelin çıkarının önüne koymak olur.

Bir alanın sorumluluğunu üstüne alan yoldaş o alanın yöneticisidir. Elbette ki önce o öne düşecek, çalışkanlığı, özverisi, bilgi ve tecrübe birikimi ile öncü olacak, diğer yoldaşlarını ve sempatizanları harekete geçirecektir. O yönetici yoldaş, örnek kişiliği ve davranışları ile çevresinin güvenini ve liderliğini kazanarak alandaki parti çalışmasının önünü açacaktır. İşlerin istediği kadro sayısı sorununu çözmek için, yeni kazanacağı insanlara gözünü dikmek zorundadır.

Legal odakları, kadroları toplamak, sürekli iş üzerinde yönlendirmek ve denetlemek için değerlendirmek gerektiği de son derece doğrudur.

3. Planlı çalışma, odaklaşma-yoğunlaşma:

"Her yerde çalışma kadro istiyor. Kadron kadar plan yapacaksın. Hedefin ona göre olacak. Gerçekleşmesi gereken hedef buydu, sonuç bu oldu diye hesap vereceksin. Bunu yapacak insan yoksa, başkaları yapamıyorsa, başka yolu yok yönetici yapacak, diğer insanları da bu alana kanalize edecek."

Gerçekçi plan yapmak başka bir şeydir, "ayağını yorganına göre uzat" ise bir başka şeydir. Ayağını yorganına göre uzat mantığı komünist çalışmanın istediği atılgan çalışma mantığı ile zıttır. Günümüz ortamı durağan bir ortam değildir. Tam tersine, komünistlerden atılgan, yaylımlı bir çalışma isteyen, olanakları ve tehlikeleri bir arada taşıyan canlı bir ortamdır. Bu ortamda plan yalnızca var olan kadroya göre yapılamaz, ortada var olduğu kör gözlere bile görünen fırsatlardan olabildiğince yararlanmak üzere yapılmak zorundadır.

Elbette ki böyle bir plan var olan sınırlı sayıdaki kadrodan daha büyük özveri, kararlılık, çalışkanlık ve direngenlik ister. *Durum Değerlendirmesi* adlı belgede vurgulanan *yıpratma savaşı* benzetmesi tam da bu noktayı anlatmak içindir. Küçük kazanımlar için büyük özveriler gereken bir ortamda çalışma planları kadroların aşırı zorlanmasını varsayarak hazırlanmak zorundadır.

4. Parti fonları ve bu fonların kullanımı:

"Özveri taarruzunda toplanan paranın hesabı şu demek gerekiyor. Dürüstlük anlayışı bu. Ben böyle düşünüyorum. Hatta hedefli toplanan paranın o hedef dışında harcanmaması gerektiğini, hatta yöneticinin ekonomik sorununun çözümü için harcanmaması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü o para kamu malıdır.

"Bir de keseneklerden yöneticilerin harcamaları ne olacak? Bütün kesenekleri harcayabilir mi? Bunun bir standardı var mı? Bu konuda ilkeler belirlenmeli."

Yoldaşın parti fonlarının iyi kullanılması, çarçur edilmemesi için gösterdiği titizlik çok güzel. Ancak bu kez kantarın topuzu ciddi ölçüde kaçmış. Elbette ki parti fonları parti topluluğunun kollektif olarak sahibi olduğu bir maldır. Ama kullanımı bir çok hakta olduğu gibi bilinçli bir rıza ile (bu bilinçli rıza tüzük olarak da belirir) bölge komitelerinin kararına bırakılmıştır. Bu temelde alınan ve merkezce onaylanan kararla profesyonel yapılan yoldaşların geliri bu fonlarla ödenir. Bir örgütün doğal olarak profesyonel yapması gereken ilk üyesi sekreteridir. Partimizde profesyonelerin alacağı paranın standartı saptanmıştır ve ne yazık bu standart ortalama bir işçi ücretinin çok altındadır.

Gizli bir partinin fonlarını nasıl kullandığını açıklamasına olanak var mıdır? Gizli bir partinin bu fonları nasıl yarattığını açıklamasının olanağı var mıdır? Bunlar olmadan nasıl hesap verilebilir ya da verilen hesap nasıl denetlenebilir? Bu konuda partimizin tüzüğü son derece açıktır. Her örgütte parti kasasını sekreter tutar. Mali raporunu üst organa verir.

Ta başından beri yazmışızdır, gizli bir partide, parti fonlarının kötüye kullanılmasının olanağı vardır. *Objektif olarak* bu olanak vardır. Bunun önünde duran tek engel yoldaşça güvendir. Sekreterlerin bilinci ve devrimci kişiliğidir. Sekreterler üzerinde kendi organlarının ve üst organlarının denetimidir.

Sonuçta parti örgütünün işi, parti fonlarının yerinde kullanılıp kullanılmadığının en tutarlı göstergesidir.

Günümüzün en önemli çalışma hedeflerinden biri partinin mali kaynaklarını yıkılmaz hale getirmektir. Bugün tartışılması gereken parti fonlarını nasıl artırırız üzerine somut adımlardır. Bu konuda eksik bırakılan ya da yanlış yapılan işlerdir.

Son olarak yoldaşımızın gördüğü diğer sorunlar ve eleştirilerin ardından getirdiği, yapılması gerekli işler üzerine önerilerine ise *gönülden* katıldığımızı söylüyoruz:

"Etkin yayın satışı, satışta yoldaşlar önüne hedef koyma ve hedefleri denetleme, hesap sorma.

"Legal odaklarda çalışmaya güncel kavgayı getirme. Toptancı siyaseti itme. Etkin ve militan odak yaratma.

"Yönetici çalışmaz yönetir gibi sağ bir mantıktan uzaklaşıp, tüm birimlerde verimli çalışma.

"*İşçinin Sesi*'nden önemli yazıları çoğaltıp dağıtma, merkez organ temelinde eğitimi arttırma"

SHP d mokrat, anti- mperyalist, anti-faşist değildir, SHP'ye oy ver!

Partimiz, öncü işçileri, komünistleri, devrimcileri seçim platformundan demokrasi kavgası için yararlanmaya, tüm burjuva partileri ve SHP'yi sergilemeye, işçileri ve emekçileri SHP'ye oy vermeye çağırıyor:
"SHP devrimci, demokrat değildir, SHP'ye oy ver"
"SHP demokrat değildir, anti-emperyalist değildir, anti-faşist değildir *ama* demokrasi kavgası için SHP'ye oy ver."

Biliyoruz, hiçbir burjuva devleti işçi ve emekçilerin çıkarlarını *savunmaz*. Ancak burjuvazinin egemenliği işçi, emekçi yığınlarda bu konuda yarattığı yanılgılar ile pekişir. Bu nedenle komünistler, bu yanılgıları düzeltmek, yığınları doğru bilinçlendirmek için devlet konusunda işçi, emekçi yığınlarının ilgisinin yoğunlaştığı seçim platformundan yararlanırlar.

Bu yanılgıya karşı en geniş yığınlara doğruları duyurabilmek, burjuva demokratik devlet kurumlarının halk düşmanı işleyişini sergileyebilmek için seçimler önemli platformlardır.

Bu platformda işçi sınıfının devrimci savaşımını ilerletmek istiyorsak, önce nesnel siyasal ortamı serinkanlı olarak, isteklerimiz yönünde çekiştirmeden değerlendirmeye işe başlamak zorundayız.

Marksizmin-Leninizmin bize öğrettiği şu ki, ülkede açık sınıf savaşımı ulus çapında ilginin ana odağı olduğu zaman parlamento, seçimleri kullanmaya çalışmak yanlıştır. Böyle koşullarda ille de seçimden yararlanacağım demek sınıf savaşını geri çekmek demektir. Ama böyle bir ortam yoksa, seçimlerden sınıf savaşımını yükseltmek için yararlanmamak, yığınları burjuvazinin kuyruğuna takılmaya terketmek demektir.

"Boykotun uygulanacağı koşulları incelemek zorundayız. Yığınlara, devrimin yükseldiği durumlarda boykotun geçerli ve bazen vazgeçilmez yöntem olduğu fikrini aşılamalıyız. Fakat devrimin gerçekten yükseliş içinde olup olmadığı -ve bu boykot çağrısının temel koşuludur- sorusu bağımsız olarak ele alınmalı. Gerçeklerin ciddi analizi temelinde kararlaştırılmalıdır. Böyle bir yükselişin yolunu gücümüz yettiğince hazırlamak ve de zamanı doğru seçilmiş boykotu reddetmemek bizim görevimizdir. Fakat boykot sloganını her kötü ya da çok kötü temsili kuruma genel olarak uygulanır addetmek kesinlikle yanlış olur."(Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.13, s.40)

Bu temelde partimizin faşizmin çözülmeye başladığı dönemden beri olan seçimler üzerine aldığı tutumlara kısaca bakalım.

Faşizm, 1982 Anayasa'sının kabulü ile çözülmeye başladı. Bunun ardından gelen Kasım 1983 genel seçimleri faşist rejimin "demokrasicilik oyunu" olarak planlandı. Üç icazetli parti dışında en hafif burjuva muhalefete bile izin verilmediği, halk sınıfları üstünde baskı, tehdit ve şantajın her biçiminin uygulandığı bir ortamda seçimler yapıldı. Yapılan bir manevraydı ama yaptıran, halkın faşizme karşı gerçek öfkesiydi. Faşizm çözülme sürecinde bir yol daha aldı, yeni aşamaya yükseldi, ülkede bir *ara dönem* başladı.

Halkın büyük çoğunluğu seçimlere katılmaktan yanaydı ve öyle de oldu. Partimiz de bu yüzden "boykot" alternatifini reddetti, demokrasi oyununun iç yüzünü göstermek için halkı geçersiz oy kullanmaya çağırdı.

"Üç icazetli parti dışında en hafif bir burjuva muhalefete izin verilmediği, halk sınıfları üstünde baskı, tehdit ve şantajın her biçiminin uygulandığı bir ortamda 'seçimler' yapıldı...

"Böyle seçimin sonuçlarının toplum açısından bir önemi olmamalıydı değil mi? İşte bu, siyaseti matematikle karıştıranların düşeceği hata olur. Siyasetin, onu yapanların öznel istemlerinden *bağımsız* olduğunu bu seçimlerden daha iyi gösteren örnek az bulunur. Yapılan düzmece seçimlerle Türkiye, bu seçimi düzenleyenlerin (seçime katılan üç partinin yönetimlerini de düzenliyiciler arasında düşünüyorum) öznel istemlerinden, hesaplarından bağımsız olarak *yeni bir döneme* girmiştir. (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, "Seçimler Sonrası Türkiye", sayı246, 21 Kasım 1983)

Mart 1984 yerel seçimleri geldiğinde yeni bir durum oluşmuştu. Genel olarak yerel seçimler ülkemizin siyasi ortamında genel seçimlerden daha az önem taşır. Ancak Türkiye'nin o günkü ortamında, sınıf güçlerinin somut yer alımı nedeniyle en az genel seçimler kadar önem kazandı. Ülke, 1982 anayasasının kabulü ile başlayan, 1983 genel seçimiyle yeni bir aşamaya yükselen faşizmin çözülme sürecinde bir *ara dönemin* içindeydi.

1984 yerel seçimlerinde partimizin tutumu, seçimlerin faşizmin çözülmesini hızlandıracak nesnel bir gelişme yaratmasına dayanıyordu. Yığınlarda siyasallaşma artmaktaydı, toplumda hızlı bir sola kayış vardı.

Bu ortamda burjuvazinin solunda duran SODEP'in alacağı her oy, kendi iradesinden bağımsız olarak, ortamın ileriye doğru değişimini hızlandıracaktı. Öte yandan da emekçi halkın, liberal burjuvazinin partisini bir umut olarak görmesine karşı bir tutum almamız gerekliydi. Komünist onuru düşürmeyen, ortamın gerektirdiği ve işçiye, emekçiye doğru bilinç veren bir tutum alındı: "SODEP demokrat değildir, SODEP'e oy ver". Dikkat edilirse, "SODEP'i destekliyoruz" değil, "SODEP demokrat değildir, SODEP'e oy ver" dedik. "SODEP'e verdiğimiz destek, yağlı ipin asılan adama verdiği destektir" dedik.

Atılacak oylar, aslında SODEP için değil, ortam içindir dedik. SODEP "ne demokrattır, ne antiemperyalisttir, ne ilericidir, ne de halktan yanadır. Bunlar utangaç liberal burjuva partisidir" diyerek onun gerçek yüzünü sergiledik.

"Bugün komünistlerin *birinci* görevi, seçim platformundan yararlanmaktır...Ülkenin her yanında bir hareketlilik gidiyor. Komünist bunun içinde olmadı mı ancak dantelalı devrimci olur.

"Komünistlerin *ikinci* görevi, SODEP'i deşifre eden, ne olduğunu açık eden bir çalışma yürütmektir. Ne menşevikler gibi SODEP'i 'güzel' göstermek, ne de boykota varan öneriler doğru değildir.

"Böyle bir propaganda Türkiye'de ilk kez yapılıyor. Oy ver denildiğinde hep 'çok iyidir, onun için oy ver' deniliyor. Şimdi hem 'SODEP demokrat değildir' hem de 'oy ver'. Bu da işte komünistin farkıdır. Biz özünde SODEP'e oy ver demiyoruz. Ortama oy ver, ortamda faşizmi geriletecek neyse ona oy diyoruz. (...)

"Komünistlerin bugün *üçüncü* görevi, toplumda yeninden yükselmekte olan sosyal-demokrat seçeneğe karşı etkin bir ideolojik savaşım örgütlemektir." (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, sayı 254)

Kasım 1987 genel seçimlerinde, *TKP Merkez Yürütme Bürosu* geçersiz oy verilmesi için çağrı yaptı. Ülkedeki ortam 1984'dekinden farklıydı. İşçi sınıfı hareketi yükseliş içindeydi. Nice grevler, mitingler, yürüyüşler yapılmaktaydı. İşçi hareketine büyük bir kazanım bırakan NETAŞ grevi, Deri-İş grevleri olmuştu. Bütün burjuva partiler, ortamın daha hızlı sola kaymasını engellemek, bu sola kaymayı kendi denetimlerine almak için uğraşıyorlardı. O gün için seçime katılan burjuva partilerin *göreceli* olarak en solunda duran SHP'nin nesnel olarak göreceği yararlı bir işlev yoktu.

"Ülke ortamı soruyu önümüze, SHP mi güçlensin, öteki burjuva partiler mi diye koysaydı, yanıt da kuşkusuz SHP olurdu. Yaşam soruyu böyle koymuyor. Tam tersine. Ülkede gerçek sol, işçi solu zaten güçleniyor. Soru, gerçek sol hızla mı güçlensin, yoksa sahte sol, burjuva sol kendisi güçlenerek bu hızı yavaşlatsın diye geliyor. (...)

"Eğer bu seçimlerde SHP'nin iktidara gelme şansı var gibi görünseydi, *belki* o zaman bunu yapardık. Çünkü bu, şişirmek değil, cakasını söndürmek oldurdu.(*İşçinin Sesi*, sayı.339, 14 Ekim 1987)

Burjuva değerler çöküş içindeydi. Emekçilerde burjuva partilerine karşı güvensizlik azmıştı. Türk-İş yönetimi işçilerin tavırları sonucu "hiçbir partiye destek yok" diyordu. Emekçi halk, parlamenter mekanizmayı, burjuva partileri iğrenç ve kalleş buluyordu. Ama henüz seçim platformunun kullanmasını ortadan kaldıracak bir ortam yoktu. O yüzden Partimizin tutumu boykot olmadı. Partimiz, seçime katılma ve o platformdan geçersiz oy atma taktiğini uyguladı.

26 Mart 1989'da yapılan yerel seçimlerin önceki yerel seçim gibi özel bir anlamı yoktu. Ülkenin ortamında son yapılan genel seçimden beri ana olarak değişen birşey yoktu. Bu yüzden seçim platformundan halkın devrimci mücadelesine musallat olmaya çalışan her türlü ayrık otuna karşı mücadele etmek üzere yararlandık.

Halktan yana devrimci-demokrat çizgide bağımsız adayların bulunduğu bölgelerde bu adaylara oy verilmesi, böyle adayların olmadığı yerlerde geçersiz oy atılması önerildi.

Bugün, 20 Ekim 1991 genel seçimleri sırasında ise durum çok farklıdır. Dünya çapında işçi hareketine yoğun bir saldırı yaşanıyor. Sosyalist sistemin çöküşüyle emperyalizmin eline büyük fırsat geçti. Yüzyıllardır kazanılan hakları geri almak, kafalardan komünizmi silmek için azgınca saldırıyor. Dünya uzun sürecek bir gericilik ve karşı-devrim dönemine girdi. Ve Türkiye toplumu bu dalgadan gecikmeli de olsa etkileniyor.

"Uluslararası ortamda böyle bir değişiklik olmasaydı, kendi yaşamımızla sınırlı olarak söyleyebilirim ancak ama, Türkiye, devrim için en büyük şansı yakaladığı döneme giriyordu. Şimdi böyle birşey söylenemez. Gerçekçi bir çözümlemeyle, bugün devrimci solun Türkiye'de iktidar perspektifi yoktur. Öte yanda, asıl dengeleri değiştirecek şey, dünya ekonomisindeki gerileme ve bunalım da derinleşmektedir ama yavaş bir tempoyla. Ve de sosyalist sistemin çökmesi bu alanda da dünya burjuvazisine yeni olanaklar ve gereçler sunmaktadır.

"Peki komünist hareket bu akıntı karşısında durabilir mi, ya da nasıl durabilir? Komünist hareket bu akım karşısında durabilir, durur. Ama bir tek yolu var: *Halkın psikolojisini dikkate alan*, halkın bugünkü kafa yapısını dikkate alan ama *ilkelerinden ödün vermeyen* bir tutum üretebilirse.

"Bu öyle bir cümlede söylendiği kadar kolay bir iş değildir. Halkın psikolojisini dikkate alan bir tutum üretmek, aynı zamanda ilkelerden ödün vermemek." (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, sayı 419, Ağustos 1991)

İşte bugün seçimlerde taktiğimizin ana çerçevesini belirleyen durum budur. Partimiz bu seçimlere *ortama oy ver* tutumu ile katılıyor. "Demokrasi kavgasını yükselt SHP'ye oy ver" çağrısını yükseltiyor.

Seçimlere girenlerin arasında tutarlı demokrat bir parti yoktur. Yani öznel nedenlerle SHP'yi desteklemek gibi bir tutumumuz yoktur. SHP'nin bu seçimlerdeki konumu onun niyetlerinden bağımsızdır. SHP iktidara gelse bile

gerçek demokrasi gelmeyecektir. SHP demokrat, anti- faşist, antiemperyalist, barıştan yana, ilerici bir parti değildir.

Ancak bugün SHP'ye gidecek her oy, azılı gerici partilerin çevresinde kurulmak istenen gerici istikrarı zorlaştıracaktır. Seçimlerden sonra burjuvazinin oluşturmak istediği gerici bloğa karşı objektif olarak kama sokacaktır. SHP'ye verilen oyların seçim sonrası ortama yapacağı etki, yeni oluşacak güçler dengesinde işçi sınıfının demokrasi kavgasının önünü açmaya yardımcı olabilir.

Komünistlerin seçimlerdeki tutumu, liberal burjuvazinin günümüz koşullarındaki objektif rolünü dikkate almaya ve onların gerici, işçi düşmanı yüzünü sergilemeye dayanıyor.

"İşçi sınıfı demokratları hiçbir zaman liberalleri ve Sağ'ları 'tek bir gerici yığın' içine sokmamışlar, kurtuluş hareketinin çıkarına aralarındaki ayrılıkları kullanmayı hiçbir zaman reddetmemişlerdir...Ancak işçi sınıfı demokratları görevlerinin ... sallantılı liberalleri *etkisizleştirmek* olduğunu düşünmüşler ve her zaman düşünmelidirler.

"Eğer liberalizmi demokrasiden *ayıran* derin sınıf kökenlerinin bilincine varmazsa, eğer bu bilinci *yığınlar* içinde yaymazsa, eğer liberalizmin 'halkın özgürlüğü' davası karşısındaki ihanet ve yalpalamalarını böylece etkisizleştirmeyi öğrenemezse, Rus demokrasisi bir adım bile ilerleyemez. Bu koşul yerine gelmedikçe, kurtuluş hareketinin başarılarından sözetmek anlamsızdır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.19, s.304)

Özce bu seçimlerde de taktiğimiz iki yönlüdür. Hem siyasi ortamı gözönüne alarak SHP'ye oy atacağız, hem de SHP'nin sömürücü bir burjuva partisi olduğunu göstereceğiz.

Partimizin bu tutumu, bugünkü dünya ve Türkiye koşullarında, işçi sınıfının demokrasi ve devrim kavgası ile siyasal taktiklerini uyumlaştıran tek doğru tutumdur. Küçük-burjuva solların boykot taktiği, halk yığınlarından kendini soyutlamanın en güzel örneği olmaktadır. Benzer olarak geçersiz oy taktiğini savunanlar da ne dünyadaki karşı-devrim ve gericilik eğilimini, ne de ülkemizin siyasi ortamının taşıdığı fırsat ve tehditleri anlayamadıklarını ortaya koymaktadırlar. Bağımsız adayların bugünkü ortamda genel seçimlerde önemli bir işlev görmesi beklemek de aynı sonuca çıkar.

1980'lerin sonunun Türkiyesi ile 1991'in ortamı arasındaki farkı dikkate almadan, tek bir taktiğe takılıp kalmak küçük-burjuva solun sınıf savaşının koşullarını kavramada çektiği güçlüğü yansıtıyor. Komünistleri dogmatiklikle suçlayan küçük-burjuva sollara sormak lazım, bu dogmatikliğin ta kendisi değil mi? Nerede kaldı Marksizmin canlılığı, hayatı takip etmesi?

Partimiz, öncü işçileri, komünistleri, devrimcileri seçim platformundan demokrasi kavgası için yararlanmaya, tüm burjuva partileri ve SHP'yi sergilemeye, işçileri ve emekçileri SHP'ye oy vermeye çağırıyor: "*SHP devrimci, demokrat değildir, SHP'ye oy ver', 'SHP demokrat değildir, anti-emperyalist değildir, anti-faşist değildir ama demokrasi kavgası için SHP'ye oy ver.*"

ANAHTAR

Lenin'in hazırladığı bu belge, Kurucu Meclisi, Sovyet iktidarına karşı kullanmak isteyen karşı-devrimcilere, onlara destek veren reformistlere ve kafası karışık küçük-burjuva solcularına karşı kavganın odağı olmuştur.

Kurucu Meclis'in 5 Ocak 1918'de yapılan ilk oturumunda Sverdlov yoldaş bu bildirgeyi okudu ve onaylanması önergesini verdi. Kurucu Meclis'in karşı- devrimci çoğunluğu bu bildirgeyi görüşmeyi reddedince, Bolşevikler Kurucu Meclis'ten çekildiler ve Kurucu Meclis'in kapatılması için Sovyetlere başvurdular. Bolşeviklerin ardından Sol Sosyalist Devrimciler de çekildi.

Kurucu Meclis 6 Ocak'ta kapatıldı. 12 Ocak'ta yapılan Sovyetlerin Üçüncü Tüm Rusya Kongresi'nde bu bildirge onayladı ve ardından Temmuz 1918'de kabul edilen ilk Sovyet Anayasası'na temel oluşturdu.

Bildirgenin hazırlığı sırasında Lenin'in metninin 2. paragrafını Stalin değiştirmiştir. "Temel olarak Kurucu Meclis..." diye başlayan paragrafı Bukarin yazmış, Lenin düzeltmiştir.

Proletarya diktatörlüğünün özünü ve gerçek demokratik karakterini yasallaştıran bu bildirge, aynı zamanda Lenin'in ve Bolşeviklerin Sovyetlere, Sovyetler aracılığı ile işçilerin ve köylülerin devletin yönetimine katılmasına, aktif yığın demokrasisine verdikleri önemi de göstermektedir.

Bu bildirge aynı zamanda, işçi ve köylülerin genç devletinin dört bir yanını saran savaş, karşı-devrimci ayaklanmalar, açlık ve yokluk içinde milyonlarca ve milyonlarca işçi ve köylünün en yüce özverilerle savunduğu sosyalizmin asgari programın yasallaşmış halidir:

Sovyet iktidarı, üretim araçlarının özel mülkiyeti, ekonomide işçi denetiminin kurulması, çalışma zorunluluğunun getirilmesi, sınıf düşmanlarının silahsızlandırılması, işçi-köylü ordusunun kurulması, demokratik barış, emperyalist paylaşımın gizli anlaşmalarının ortadan kaldırılması, uluslara kendi kaderlerinin tayin hakkının tanınması, dış borçların ödenmesinin reddi, sömürücülerin devletten uzaklaştırılması gibi temel istemlerin tümü özlüce bu belgede yer alır.

EMEKÇİ VE SÖMÜRÜLEN HALKIN HAKLARI BİLDİRGESİ

Kurucu Meclis karar alır:

I. 1. Şu andan başlayarak, Rusya'nın bir İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetleri Cumhuriyeti olduğu ilan olunur. Merkezi ve yerel, tüm iktidar bu Sovyetlere emanet edilmiştir.

2. Rusya Sovyet Cumhuriyeti özgür ulusların özgür birliği ilkesi temelinde, Sovyet ulusal cumhuriyetlerinin bir federasyonu olarak kurulmuştur.

II. Temel amacı insanın insan tarafından her tür sömürüsünü ortadan kaldırmak, toplumun sınıflara bölünüsünü tamamen yoketmek, sömürücülerin direnişini acımasızca ezmek, toplumun sosyalist örgütlenmesini kurmak ve tüm ülkelerde sosyalizmin zaferini sağlamak olduğundan, Kurucu Meclis şunları da karar altına alır:

1. Şu andan başlayarak, toprağın özel mülkiyeti kaldırılmıştır. Tüm topraklar, üzerindeki binalar, çiftlik araçları ve tarım üretiminin tüm aletleri ile birlikte, emekçi halkın tamamının mülkü ilan edilmiştir.

2. İşçi denetimini ve Yüksek Ekonomik Kurul'u düzenleyen Sovyet yasaları şu andan başlayarak, emekçi halkın sömürücüler üzerindeki iktidarını garanti altına almak amacıyla, ve fabrikalar, madenler, demiryolları ve diğer üretim ve ulaşım araçlarını işçilerin ve köylülerin devletinin mülkiyetine tümüyle dönüştürme yolundaki ilk adım olarak onaylanmıştır.

3. Bütün bankaların işçilerin ve köylülerin devletinin mülkiyetine dönüştürülmesi, emekçi halkın sermayenin boyunduruğundan kurtulmasının koşullarından biri olarak, şu andan başlayarak onaylanmıştır.

4. Toplumun asalak kesimlerini ortadan kaldırmak amacıyla, genel çalışma zorunluluğu şu andan başlayarak kurulmuştur.

5. Emekçi halkın egemenliğini sağlamak, ve sömürücülerin iktidarının yeniden kurulmasının tüm olanaklarını yok etmek için, emekçi halkın silahlandırılması, işçilerin ve köylülerin sosyalist Kızıl Ordusu'nun kurulması ve mülk sahibi sınıfların tamamen silahsızlandırılması şu andan başlayarak karar altına alınmıştır.

III. 1. En cani savaşlarla dünyayı kana bulayan finans kapital ve emperyalizmin pençesinden insanlığı kurtarmakta kesin kararlılığını dile getiren Kurucu Meclis, Sovyet iktidarının izlediği, gizli anlaşmaları red etme, savaşta yeralan orduların işçileri ve köylüleri arasından en yaygın kardeşleşmeyi örgütleme ve ilhak ve tazminatlara dayanmayan, ulusların kendi kaderlerini özgürce belirlemeleri temelinde, uluslar arasında demokratik bir barışı, her ne pahasına olursa olsun, devrimci araçlarla sağlama siyasetini yürekten onaylar.

2. Aynı amacı gözönünde tutan Kurucu Meclis, Asya'nın, tüm sömürgelerin ve küçük ülkelerin yüz milyonlarca emekçi halkının köleleştirilmesinden, bir avuç seçkin ulusun sömürücülerinin refahını kuran burjuva uygarlığın barbarca siyasetinin tümüyle terk edilmesinde ısrar eder.

Kurucu Meclis, Finlandiya'nın tam bağımsızlığını ilan eden, askeri birliklerin İran'dan çekilmesini başlatan ve Ermenistan'a kendi kaderini tayin etme özgürlüğü tanıyan Halk Komiserleri Konseyi'nin siyasetini memnuniyetle karşılar.(*)

3. Kurucu Meclis çarın, toprak sahiplerinin ve burjuvazinin hükümetlerinin imzaladıkları borçların iptali üzerine Sovyet yasasını, uluslararası bankacılığa, finans kapitale vurulan ilk darbe olarak kabul eder ve sermayenin boyunduruğuna karşı uluslararası işçi ayaklanması tam zafere ulaşıncaya dek Sovyet iktidarının bu yolu kararlılıkla izleyeceğine olan inancını dile getirir.

IV. Halkın, sömürücülere karşı henüz *yığınsal olarak* ayağa kalkacak bir konumda olmadığı, sömürücülerin kendi sınıf ayrıcalıklarını korumada gösterdikleri direnişin tüm gücünü henüz sınamadığı ve sosyalist toplumu kurma görevine henüz pratikte kendini vermediği Ekim Devrimi öncesinde hazırlanmış parti listeleri temelinde seçilmiş olduğu için, Kurucu Meclis, biçimsel bile olsa, kendini Sovyet iktidarına muhalif konuma koymayı temel olarak yanlış bulur.

Temel olarak Kurucu Meclis, bugün halk kendini sömürenlere karşı son savaşı verirken, hiç bir hükümet organında sömürücülere yer olamayacağını kabul eder. İktidar, tümüyle ve parçalanmadan emekçi halkın ve onun yetkili temsilcilerinin -İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetleri'nin- elinde olmalıdır.

Sovyet iktidarını ve Halk Komiserleri Konseyi'nin kararnamelerini destekleyen Kurucu Meclis, kendi görevini, toplumun sosyalist yeniden kuruluşunun temel ilkelerinin belirlemeyle sınırlı sayar.

Aynı zamanda Kurucu Meclis, Rusya'nın tüm uluslarının işçi sınıflarının gerçekten özgür ve gönüllü, ve dolayısıyla daha sağlam ve istikrarlı birliğini kurmaya gayret ettiği için, federal hükümete ve diğer federal Sovyet kurumlarına katılma ve hangi koşullarda katılmak isteyip, istemediklerini, kendi yetkili Sovyetler Kongre'lerinde bağımsızca kararlaştırılmak üzere her ulusun işçi ve köylülerinin bırakırken, kendi görevini Rusya Sovyet Cumhuriyeti'nin federasyonunun temel ilkelerini belirlemekle sınırlar.

Yazılışı, 3 (16) Ocak 1918'den önce

Yayınlanışı, *Pravda*'nın 2. sayısı ve *Izvestia*'nın 2. sayısı, 4 (17) Ocak 1918. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, C.26, s.423-425)

(*) 6 (19) Aralık 1917'de Finlandiya Parlamentosu, Finlandiya'nın bağımsızlığını ilan etti. Sovyet devletinin uluslar siyasetine uygun olarak, Halk Komiserleri Konseyi, 18 (31) Aralık 1917'de Finlandiya'nın bağımsızlık kararnamesini yayınladı. Hükümet toplantısında Lenin bu kararnamenin metnini, bir Fin Hükümet delegesyonu ile orada bulunan Başbakan Svinhufvud'a bizzat verdi. 22 Aralık 1917'de (4 Ocak 1918) Finlandiya'nın bağımsızlık kararnamesi Tüm Rusya Merkez Yürütme Komitesi'nde onaylandı.

19 Aralık 1917 (1 Ocak 1918)'de, Rusya ile Almanya, Avusturya-Macaristan, Türkiye ve Bulgaristan arasında 2 (15) Aralık'ta Brest-Litovsk'da yapılan anlaşma uyarınca, Sovyet Hükümeti, İran Hükümeti'ne Rus askerlerinin İran'dan çekilmesi üzerine ortaklaşa bir plan hazırlamayı önerdi.

29 Aralık 1917'di (11 Ocak 1918) Hükümet, *Pravda*'nın 31 Aralık 1917 (13 Ocak 1918) tarihli 227. sayısında yayınlanan Türkiye Ermenistanı üzerine Kararname'yi yayınladı.

TKP kavgasını sürdürüyor

Sosyalist sistemin çöktüğü, komünizme ve komünist partilerine saldırıların iyice yoğunlaştığı bu dönemde, gerçek komünistler geleneğimizi ve geleceğimizi yine yaşatmasını bildiler. Türkiye Komünist Partisi'nin 71. kuruluş yıldönümünü bir gezi yaparak kutladı.

Gezi hazırlıklarına geç başlamak gibi eksiklikleri de gözönüne alıp bir değerlendirme yaparsak katılımın hiç de az olmadığı sonucuna varırız.

Önceden belirlediğimiz gezi alanına bütün otobüslerimizin gelmesiyle yerleşmeye başladık. "71.yılında gelecek onun için savaşanlarındır" yazılı pankartlarımızı alana astık. Gelenlerin selamladığı flama ve pankart gezi sonuna kadar yükseklerde, rüzgarla dalgalanıp durdu.

Gezi programımıza, işçi sınıfı kavgasında şehit düşmüş, dünya ve Türkiye devrimcileri için saygı duruşuyla başladık. Daha sonra bir yoldaş, TKP'nin tarihini kısaca anlattı. Konuşması kısaca şöyleydi:

"TKP 10 Eylül 1920'de, 17 Ekim devriminin dünyaya yaydığı devrimci havanın etkisiyle, Türkiye işçi sınıfına bir armağan olarak kuruldu. Genel Sekreter Mustafa Suphi'nin de içinde bulunduğu 15 parti yöneticisi M. Kemal tarafından 1921'de Karadeniz'de boğdurularak katledildi. Bu geçici bir suskunluğu beraberinde getirdi. TKP'de sırasıyla Mustafa Suphi, Salih Hacıoğlu, Şefik Hüsnü, Nazım Hikmet, Reşat Fuat Baraner, Yakup Demir (Zeki Baştımar) ve İsmail Bilen genel sekreterlik yaptılar. Şimdiki genel sekreter Veli Dursun yoldaştır. 1973 atılımını doğru siyasetle yönlendirebilmek amacıyla başlayan ideolojik tartışmaya 1978'de yazılan 'Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye' kitabının eklenmesi, yönetici konumunda olan Sovyet destekli sağ oportünizmin parti tüzüğünü çiğneyerek Leninciler likide etmeye çalışması, TKP tarihinin en büyük ideolojik fikir ayrılığını 1979'da beraberinde getirdi. Sağ oportünizm önce sosyaldemokratlaşmıştı sonra da burjuvazinin yanında saf tutup karşı-devrimcileşti..."

"6.Kongre'de Leninciler, partinin adı olan TKP- İşçinin Sesi'ndeki geçici olarak aldıkları İşçinin Sesi takısını bırakarak TKP ismini resmen de devraldılar...

"Nisan 1991'de toplanan 7. Kongre 'Türkiye'nin gereksinimi parti' belgisinin ana belgi olarak geçerliliğini koruduğunu vurguladı."

"TKP illegal ve özgürdür. Kavgasını 71 yıldır sürdürüyor."

Gezi bir taraftan halk türkülerimiz söyleyerek devam ederken, bir gurup arkadaşımız kazanlarda pilav pişiriyordu. Yemeklerimizi yemeye davul, zurna ile 100 metre halay çekerek gittik. Halayın çoskusuyla başladığımız yemeğimizi aramıza yeni katılan arkadaşlarla ve uzun süredir görmediğimiz yoldaşlarla dostça sohbet ederek bitirdik.

Yemek sonrasında bilgi yarışmasına katılacak yedi gurup oluştu. Alevilik, sendikal hareket, toplumlar, kültür-sanat, aktüalite gibi konulardan alınmış sorulardan oluşan bilgi yarışması çoşkulu ve başarılı geçti. Yarışmaya katılan bütün guruplar soruların çoğunu yanıtladı. Gezimizdeki yarışmada dereceye giren guruptaki arkadaşlar ödülleri olan Kavga setlerini de aynı heyacanla kendi aralarında yarışarak paylaşıyorlardı.

Yarışmanın oluşturduğu heyacan ve çoşku, semah gösterisi işçi sınıfının öz kültürüyle birleşti. Semah ekibinin gösterisi alkışlarla kesile kesile izlendi. Ardından sazla hep bir ağızdan türkülerimizi söyledik, davul zurnayla halaylar çektik.

Diğer söyleşinin konusu, sosyalist sistemin çöküşünün nedenleri, Sovyetler Birliği'ndeki "darbe" ve her ikisi de birlikte emperyalizmin artırarak sürdürdüğü yıpratma savaşına karşı, devrimciler ne yapmalıdır idi. Bir yuvarlak oluşturarak sürdürdüğümüz söyleşi, sorular sorularak açıklamalar yapılarak devam etti. Bir yoldaş soruları, tartışmaları ve konunun özünü tekrar açıklayarak bitirdi. Açıklamaları kısaca şöyleydi:

"Sosyalist sistem, Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere üretim güçlerinin fazlaca gelişmediği ülkelerden oluşuyordu. Bir çoğu devrimlerini kendi elleriyle değil Kızılordu desteğiyle gerçekleştirmişti. Üretim güçlerinin geri kalmışlığı, demokrasinin gelişmemesine yol açan etkenlerden biriydi. Bu nesnel olumsuzluğun üzerine, komünist partilerinin yığınlardan, özellikle işçi sınıfından koparak bürokratlaşması, içlerine küçük burjuva unsurlarının sızmasıyla kendi sınıflarını yadsıyarak deforme olmaları ve 'tek ülkede komünizm olur' anti- marksist tezlerin, marksizmi geliştiriyoruz kılıfları altında aslında marksizmin çarpıtılarak uygulanması eklenip, Gorbaçof çizgisinin emperyalizm ile planladığı karşı-devrim hareket ve kontrollarıyla birleşince yığınlara dayanmadıkları için varolan sosyalizmlerin çöküşü gerçekleşti.

"Sovyetler Birliği'nde kapitalizme gidişi 'engellemek' amacıyla yapılan 'darbe', kararsızlığın, örgütsüzlüğün ve siyaseti becerememenin yaşamdaki örneği oldu. Darbeyi yapanları Yeltsin ve Gorbaçof gibi kapitalist safta yeralmadıkları için destekliyoruz. Ama biliyoruz ki, bunlar yıllarca bürokratik mekanizmaların içinde kalmış, uyuşuk sağ bürokratlardır. Sovyetler Birliği'ni kurtaracak ne ideolojileri ne de güçleri vardır. Darbeci ekibin içinde emperyalizmin istediklerini yapacak ajan ve provokatörlerin olduğu da bellidir. Darbenin gidişatını belirlemede de bunların büyük etkileri oldu. Avrupa ve ABD burjuvalarının darbe süresince rahatlıkları da bundan kaynaklanıyordu. Darbenin başarısız sonuçlanması, kapitalizm yanlılarının kısa bir dönem hızlı bir yol almalarını getirecektir. Komünistler yok edilmeye, Sovyetler bölünmeye çalışılacaktır. Ama kapitalizm, dünyanın altıda biri büyüklüğündeki ülkeye öyle kolay oturamayacaktır. Emperyalistler büyük yatırımlarını kısa vadede kâr getirmeyecek Sovyetlere, hele ki iktidar riski olduğu bir dönemde yapmak istemiyorlar. Az ve orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerin Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi geliştirecek ekonomik güçleri yok. Ayrıca komünistler monolitikliğin olmadığı her kafadan bir ses çıktığı Komünist partisinden ayrılmakla avantaj sağladılar. Adı ne olursa olsun Marksist-Leninist monolitik bir parti kurarlarsa güçlenmeleri uzun sürmeyecek. Sovyetler Birliği'nde kavga daha bitmedi sürecek.

"Emperyalizm ve Türkiye burjuvazisinin marksizme, leninizme azgınca saldırdığı bu dönemde bizlere düşen görev marksizmi-leninizmi amansız öğrenmek ve savunmaktır. İşçi sınıfıyla bağları kurmak, onları bölmeden savunarak aktif çalışmak işçi sınıfının atası Alevi toplumu ile bağları iyice güçlendirmektir. Bulunduğumuz demokratik mevzilerden bir adım geri atmadan demokrasi mücadelesini yükseltmektir. Sosyalizmde aktif yığın demokrasisi nasıl olur? Biz nasıl bir sosyalizm istiyoruz? Bunları başta kendimiz öğrenerek, son birkaç yılda kafalarda oluşan 'sosyalizm acaba doğru mu' gibi soruları yanıtlamaktır. Komünistler arasında dayanışmaları, birbirinin eksiklerini örtbas ederek değil, birbirini ileriye itekleyerek örgütlemektir. İnsanı, insanları sevmek herşeyin insanlık için olduğunu unutmamaktır"

Hep beraber ayakta, emeğin, emekçinin simgesi olan *Enternasyonal* marşını sağ yumruklarımız havada söyleyerek toplantıyı bitirdik.

R. Sağlam, İstanbul

Selam lsun 71. yıldönümünd partiye ve yoldaşlara!

Kuruluşumuzun 71. yılında tüm yoldaşları içten dileklerimle selamlıyor ve nice yıllara diyorum.

Partimiz 71 yıllık acı dolu deneyimleriyle bugüne kadar gelmiştir. Partimiz, nice kopmalar, yıkımlar, mutluluklar ve acılar yaşamış, bağrından nice neferler, yılmaz savaşçılar ve uzlaşmaz kişiler çıkartıp Türkiye işçi sınıfının mücadelesine ve kavgasına armağan etmiştir. Parti 1970'li yıllara kadar olan süreçte çoğu zaman oportünistler tarafından yönetilmesine rağmen, egemen sınıflar onun gelişmesine ve ilerlemesine engel olmamışlardır. Çünkü Türkiye işçi sınıfı partisini arıyordu ve buluyordu, "yanlışı da var ama bu benim partim, bunu da düzelteceğim" diyordu.

1970'lerden sonra yavaş, emin adımlarla güçlenen partimiz, gerçek yöneticilerini bulurken, oportünistler tam da Yürükoğlu yoldaşın dediği gibi burjuvazinin saflarına kaymış ve revize olup bir burjuva hizmetkarı durumuna düşmüşlerdir. Gerçek yöneticileri ve sınıf neferleri tarafından kurtarılan parti, ilk başlarda birçok zorluklarla karşılaşmasına, birçok saldırıya uğramasına rağmen biricik doğru rehberi marksizmleninizm ışığında her zaman doğruları söyleyerek ve uygulayarak gün geçtikçe güçlenmiş ve bugüne gelmiştir.

Parti artık küçük bir örgüt değildir diyor Yürükoğlu yoldaş. Yoldaşa tam olarak katılıyorum, artık parti birçok hareket, sözde parti ve cephelere oranla büyüktür. Bunu pratiğiyle de göstermektedir.

Bugün önemli olan, yoldaşların hepsinin günün her saatinde ve her dakikasında "acaba ben parti için, sosyalizm ve komünizm için neler yaptım, neler yapmadım, neden ve neler yapabilirim" diye kendine sormalarıdır. Bunu yapmayanlar küçük bir örgüt olarak kalırlar, yapanlar ise gün geçtikçe gelişir ve devrimler kucaklarlar diyorum.

Bizim bölgemizde 71. yılda neler yapıldı, neler yapmadık, biraz bunlardan sözetmek istiyorum. Önce bölgemizdeki bazı partili ve parti sempatizanı yoldaşlarla beraber yazılamaya çıktık. Çoşkulu bir şekilde yazılamamızı yaptık. Aralarında "tek silah parti, tek yol devrim" gibi sloganlarımızın da bulunduğu yazıların, bugün hâlâ bazılarının silinmemiş olduğunu görüyorum.

İkinci olarak, partimizin kuruluş yıldönümünü, bir gezi ile kutladık. Bilgi yarışmaları, söyleşiler, tartışmalar, sohbetler yaptık. Semah çektik, saz çaldık.

Daha çok şey yapabilirdik. Düşündüğüm bazı şeyleri gelecek kutlamalarda biraz daha deneyimli davranalım diye sıralacağım. Salon toplantısı düzenleyebilirdik, bir gece düzenleyebilirdik. Öncesinde afişler çıkarabilirdik, pullar çıkarabilirdik, bunları yaygın birşekilde yapardık. Geçmişi samimice tartabileceğimize ve gelecekte geçmişteki gibi hataların yapılmayacağına inanıyorum.

Partinin 71. yılını kutlarken, haydi yoldaşlar özveri taarruzunu geliştirelim, ilerletelim, örgütleyelim, partimiz için elimizden geleni yapalım, yoksa birşey yapmamış oluruz, diyorum.

Aydın Aydın, İstanbul

71. savaşım yılımızı coşkuyla kutladık

Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşunun 71. yılını kutlamak için bir gezi örgütledik. Farklı yerlerden kalkan 3 otobüs de saat 11.00'de gezi yerine ulaştı. Bu anlamlı günde insanların heyecanı ve çoşkusu görülmeye değerdi.

Oturulacak yer belirlendikten sonra, flama ağaçlara asılırken, hemen yanında "71 yılında gelecek onun için savaşanlarındır" yazan pankart iki ağacın arasına bağlandı. Bir arkadaşımız açılış konuşmasından önce arkadaşları saygı duruşuna davet etti. Sonra da gününün önemini ve parti tarihini anlatan güzel bir konuşma yaptı. Bu sırada pilav pişirmekte görevli arkadaşlar hazırlıklarına başladılar. Gezide dolu bir program vardı. Saz dinletisi, bilgi yarışması, semah gösterisi insanların beğenisini kazandı. Stantda görevli arkadaşlar rozetlerimizi satarken biz de gazetemizi aramıza yeni katılan arkadaşlara tanıttık. Programın en sonunda ise söyleşi vardı. "Sovyetler Birliği'ndeki son gelişmeler ve sosyalizm" konulu söyleşi dinleyenler için verimliydi.

Gezi boyunca türküler, marşlar söylendi, halaylar çekildi. Gezi Enternasyonal marşı ile bitti. Yoldaşlar, böyle bir günün sonunda evlerine dönerlerken, bitmeyen çoşkularını otobüslere de taşıdılar. Otobüslerde de marşlar söylendi.

Selam olsun TKP'ye!

R. Hazal, İstanbul

Uzun bir aradan sonra Türkiye Komünist Partisi'ni bulmuş bir okurumuzun partinin 71. yıldönümünü kutlarken, duygularını partiyle paylaştığı mektubunu yayınlıyoruz

Sicili bozuklara işçi sınıfı yanıtını verecektir

Dünya ve Türkiye komünist hareketin tarihine selam!

Marks'a, Engels'e, Lenin'e, Mao'ya, Stalin'e, Dimitrof'a, Giyap'a, Che'ye selam!

Türkiye Komünist Partisi'nin Genel Başkanı, Mustafa Suphi'ye, İsmail Bilen'e selam!

Dünyanın ve Türkiye'nin gerici, asalak, sömürgenleri siz insanlığa, bize ne verdiniz?

Çocukluğumuzda cinler, periler, bir ağzı yerde bir ağzı gökte canavarlarla korkuttunuz bizi. Okullarda, "baba bana bal al, top al" vb. heceleriyle körpe beyinlerimize bencilliği aşıladınız. Kendi dinimizden, mezhebimizden olmayanları, kâfir katlı vacip yaratıklar olarak gösterdiniz. Kendi milletimizden, ırkımızdan olmayanları düşman (örnek: Türkün Türkten başka dostu yoktur, ya da dünya Türke düşman) gösterdiniz. Ve büyüdük! "Vatan hizmeti" için gittiğimiz asker ocağında, en aşağılık küfürlere karşı disiplin gereği susmayı, mantık dışı tekrarlarla emre itaat etmeyi öğrettiniz! Hayata atıldık! "Devletin malı milletin malı deniz, yemeyen domuz" dediniz. Hırsız domuzların yaptıklarını "görmeyin, duymayın, söylemeyin" diyerek, bizleri maskara maymuna dönüştürmek için elinizden geleni ardınıza bırakmadınız.

Toplumun çoğunluğunu en temel insan haklarından yoksun bırakıp, "alın yazınız, kaderiniz bu" dediniz. İnsanların en temiz duygularını, inançlarını, dini alet ederek; "allah insanları akıllı ve az akıllı yaratmıştır, zenginlik Akıllı insanlara allah vergisidir" diyerek, sömürü düzeninizin (kapitalizmin) sömürülen bekçilerini yarattınız. İnsani değerleri, temiz duyguları, dürüstlüğü, fedakârlığı, kirlettiniz. TV ekranlarından, mallarınızı pazarlarken baldırı çıplak kadın tipini, üniversitelerimizde tessettür adına türbanı kullandınız. Camilerde manevi boşluk'tan bahsedip, TV'de araba almak için yerlerde yuvarlanan erkek tipini yarattınız. Bir yanda "uygarlık düzeyimizi yükseltiyoruz" dediniz, bir yanda "uzaktan kumandalı" yöneticiler ve yöneticilerin her söylediğine evet demekle maaş artı prim alan sallabaş dalkavuklar yarattınız.

Bizleri serbest fiyatlı tüketim ekonomilerinizin esiri ettiniz. Bir yanda "Vatan Millet Sakarya" edebiyatı yaparken, diğer yanda paramızın değerini pula dönüştürüp, Amerikan dolarını padişah yaptınız. İşsiz aç gençler gömlek cebinde Malboro ile dolaşırken bunu "Avrupalılaşıyoruz" demagojisiyle savunurken, bir yanda da *karısını kızını pazarlayan, Singapur* usulü pezevenkler yetiştirdiniz.

Ülkemizin dinamik, okumuş, bilgili ve kültürlü, ilerici, aydınlarını karaladınız, *vatan haini* ilan ettiniz. Sürdünüz, kıydınız, aç bıraktınız, yetmedi işkence tezgâhlarından geçirdiniz, bir kısmını ev baskınlarında, sokak aralarında kurşuna dizdiniz. Sağ kalanlara da, "bırakın toplumu kurtarmayı adaleti, özgürlüğü, siz geminizi kurtarın kaptan olun, işbitirin, köşeyi dönün" dediniz. Kısaca bencilliği, asalaklığı, maddi değerler için onurunu satan iki ayaklı yaratıklar, güdülecek sürü anlayışını, falakayla, copya, topla, havucu da göstererek egemen kılmaya çalıştınız.

Evet, gerici asalak sömürgenler, sizin bu varlık ve yaşam biçiminiz, komünistlerin tarih sahnesine çıkmasının ön koşuludur. Şimdi siz anti-komünist burjuva ideolog ve politikacıları, dünya kendi ekseni ve güneşin etrafında aynı momentte dönerken, sosyal değişim ve gelişmelerin hızı, devrim ve karşı devrim görüntüsü yanıltıcı olabiliyor.

Gün açıklık günüdür, komünistler nihai amaçları doğrultusunda, 74 yıllık deneyim ile, oportünizmin başarısızlığını dünya kamuoyuna, kendi halklarına açıklıyorlar.

Sizin belleğiniz kâr hırsıyla silinmiş olabilir. İnsanlar biliyor ki, yükselen fabrikalarınızın temellerinde, bankalarınızın kasalarında, çiftliklerinizin her karış toprağında, tröstlerinizin ve tekellerinizin her katında, 13-14 saat çalıştırıp emeklerini ödemediğiniz, çocukların ve kadınların alın teri var. İşgüvencesiz ve baskıcı yöntemlerinizle çalıştırıp, işkazası ve meslek hastalığı nedeni ile ölen işçilerin kanı var. Allah vergisi değil zenginlikleriniz, gasp ettiğiniz emektir.

Sizlerin siciliniz bozuk, dünya halklarına, Sovyet halkına, devrim yaşamış bir halka vereceğiniz bir şey yok. Sizler çürüyen et, dökülen diş gibi kokuşmuşsunuz. Bir daha geri dönmemek üzere, değişen dünyada, akrep gibi kendinizi sokarak yok olup gideceksiniz. Bizim kaygımız, insanlığa vereceğiniz zararı önlemeye yöneliktir.

Komünistlerin özlem ve ideali olan, savaşsız, sömürüsüz, sınırsız, bir dünyada insanın, tüm yönleriyle özgür gelişimi için barış. Bütün insanların (zenci, beyaz, sarı, esmer) kardeşliği, insanlığa mal olmuştur. Komünistler, emeğin yüceliğini, ırkçı, şövenist yönetimlere karşı halkların kardeşliğini, emperyalist işgâl ve sömürgeciliğe karşı bağımsızlık mücadelelerini savundular. Faşizme karşı demokrasiyi, devrimi savundular.

Bugün insanlık reng, din, dil, ırkı ve cinsiyet ayrımı gözetmeden hâlâ savaşayorsa *Komünizm insanlığa malolmuştur*. Yıkılan komünizm değil, sosyalist ülkelere farklı yol ve yöntemlerle taşıdığınız *Burjuva ahlâk ve yaşam biçimidir*.

Türkiyeli komünistlere selâm!

Türkiye egemen güçleri, emperyalist efendilerinden, daha gerici daha asalak, daha sömürgendir. Çağdaş uygarlığı savunan aydınları, kürek cezasıyla, zindanlara tıkarak, yurtdışına sürerek. Elleri kanlıdır Türkiye egemen güçlerinin.

Türkiye Komünist Partisi daha 1920'de Türkiye işçilerine ilk seslenişinde şu istemleri sunmuştur:

- Sendikaların, toplantıların, grevlerin başının tam serbestliği, kişinin dokunulmazlığı, özgürlüğü,
- Genel ve eşit seçim hakkı,
- Jandarma yerine ahali tarafından seçilecek, Halk Milisi,
- Yürürlükteki bütün vergilerin kaldırılması, bunların yerine kazanca oranla artan vergi sisteminin konması,
- Çocukların, zorunlu, genel, parasız eğitimi,
- Toprak ve tarım araçlarının topraksıza ve az topraklı köylülere bedava dağıtılması,
- İç ulaşımda tam serbestlik,
- Padişahlığın yıkılması, halifeliğin kaldırılması, genel valilere, ilçe kaymakamlarına ve diğer yüksek memurlara yol verilmesi, bu görevlerin halk tarafından seçilmesi,
- İşçi bayramlarının resmen tanınması,

Kongre, Genel Başkanlığa Mustafa Suphi'yi, Genel Sekreterliğe Ethem Nejat'ı seçmiştir.

Türkiyeli komünistler bugün de savaşlarına devam ediyorlar. Hınçlıyım bu düzene karşı. Bu mutlu günde Türkiye Komünist Partisi ile duygularımı paylaşmak istedim.

Komünistlerin, demokrasi ve sosyalizm uğruna, onurlu mücadelesine selâm olsun!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizim!

A. Arı, Karadeniz Ereğli

Karşı-devrimcilerin azgınlaştığı günümüzde Ekim Devrimi'ne sarılmak çok daha anlamlıdır

EKİM DEVRİMİ'NE SELAM OLSUN

Ekim Devrimi'nin 74. yılı, dünya işçi sınıfına ve karşı-devrim rüzgârlarının tozu dumana kattığı 1991 dünyasında Marksizm-Leninizm bayrağını elden düşürmeden yürüyenlere kutlu olsun.

Ekim Devrimi, emperyalizmin derin bir krizinin dünyayı savaşın eşiğine getirdiği 1912-1917 yıllarında ağır baskılar altında çalışılarak gerçekleştirildi. Savaş çıktıktan sonra, savaş öncesi aldıkları kararlardan vazgeçiveren II. Enternasyonal partileri, kendi burjuvazilerinin yanında savaştan yana bir tutum aldılar. Bolşevikler ise, savaşta silahları burjuvaziye çevirmek gerektiğini, devrim mücadelesini olgunlaşan koşullardan yararlanarak yükseltmek gerektiğini savundular. Lenin, savaşın, emperyalist niteliğini ve II. Enternasyonal partilerinin oportünist özünü sergileyerek enternasyonalizmin çöküşünü ilan etti. Bolşeviklerin verdiği devrim mücadelesi, oportünizme karşı mücadeleden birgün dahi ayrılmadı. RSDİP, Lenin önderliğinde çelik disiplinli bir parti haline geldi. Marksizm-Leninizm Ekim Devrimini zafere ulaştırdı.

Marksizm-Leninizmin özü proletarya hegemonyasıdır. Bu ilkeden ödün verildiği zaman diğer bütün konulardan da ödün verilmeye başlanıyor. Öyle de oldu. Sosyalist ülkeler teker teker emperyalizme satıldı.

Daha öncesinde yapılan hataları inkâr edecek değiliz. İki temel nedenle çıkan bu sorunları sosyalist yoldan çözmek mümkündü. Çöküşün faturasını ödeyen işçi sınıfı, kazanılmış haklarının elinden alınmasını seyretmeyecek ve seyredeceğe de benzemiyor.

Dünya sosyalist sisteminin kesin belirleyici üyesi olan Sovyetler Birliği karşı-devrimcilerin elinde hızlı bir gerileme içinde. Bu gerilemeyi ideolojik, siyasal ve ekonomik alanların herbirinde düşünmek gerekiyor. Çarlık Rusya'sından devralınan son derece geri bir ülkede, sosyalizm altında 70 küsür yıl gibi kısa bir zamanda bir dev yaratılmıştı. Şimdi ülkeyi kıtlık tehlikesi bekliyor! İşçi sınıfının yaşam standardı düşüyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor. İşsizlik hızla artıyor. Sovyetler Birliği'nin bu durumu emperyalizmin artık "dengeli" davranmasını gerektirmiyor. Emperyalizmin saldırılarını azgınlaştırdı. Devrim mücadelesinin emperyalizmin zayıf halkalarında gerilemesine sebep oldu.

Dünya kapitalist ekonomisindeki bunalım en zorlu etkilerini emperyalizmin zayıf halkalarında gösteriyor. Bir zayıf halka olan ülkemizde egemen sınıfların durumuna baktığımızda, emperyalistleşme çabalarının, burjuvazi de birlik eğilimlerini güçlendirdiğini görüyoruz. Ekonomik bunalım ülkemizde daha ağır yaşanıyor. Bu, çelişkileri keskinleştiriyor. Türkiye burjuvazisi, emperyalistleşme isteğini gerçekleştirmek için sosyalist ülkeler pazarına atladı. Sovyetlerin Orta Asya Cumhuriyetlerini hazır pazarlar olarak görülüyor. Ortadoğu'yla yönelik planlarını rafa kaldırmış değil henüz. Seçimlere yaklaşırken burjuvazi hep bu planlar içinde.

Ülkedeki 'sol'lara gelince, dünyanın ve Türkiye'nin bu koşullarında demokrasi mücadelesini kavganın odağı yapacaklarına ya demokrasi ile liberalizmi eşitliyerek kafalarda yanlış imajlar bırakmaya çalışıyorlar ya demokrasi mücadelesini küçümsüyorlar. Yanlış sular da balık avlamanın önüne geçilmelidir. İşçi sınıfının güvenini kazanılmalıdır.

Dünyada ne olup bittiğini doğru anlama temelinde doğru siyasetler geliştirilebilir. Teorik tabanı güçlendirmek, işçi sınıfının mücadelesini var gücümüzle yükseltmek gerekiyor. 74 yıllık Sovyet işçi sınıfının deneyimiyle, halkın bilincine güvenen ve her santimetrekare'yi gözeten sabırlı bir mücadele bizleri bekliyor. Yolumuz uzun ve zorlu, biz sabırlı, azimli ve inançlıyız. İnsanlığın önünde fazla seçenek yok. Ekim Devrimi'ni kutlamak, ışığıyla aydınlattığı yolda yürümektir.

Ya sosyalizm, ya barbarlığa dönüş !

Gülderen Arcan

Aleviliği bilmemiz ve ondan çok şey öğrenmemiz gerekiyor

Herşey sosyalizm için

Bölgemizde Alevilerle beraber bir Alevi köyünde ortak şenlik düzenledik. Parti olarak, partililer olarak her bakımdan kazançlı çıktık. Örgütlenmede partinin önü açılmış oldu.

Sosyalist sistemin çözülme süreciyle birlikte emperyalizmin dünya işçi sınıfına ve devrimcilere karşı daha da gericileşeceği bir dönemde, komünistler olarak Aleviliğe daha çok sarılmamız gerekiyor.

Yüzyıllardan beri devletin baskısına karşı kendini korumuş, devletin yozlaştırma politikasına karşı direnmiş, inançlarından birşey kaybetmemiş, aksine gittikçe güçlenmiş Aleviler bize örnektir. Bizler de, tıpkı atalarımız gibi, sosyalizmin kalelerinin birbir yıkıldığı ve kapitalizmin saldırılarına karşı koyacak sosyalist bir devletin olmadığı günümüz dünyasında, kapitalizmin yozlaşmalarına kapılmadan her türlü pisliğe karşın marksist- leninist ideolojimizle, komünist inancımızla çürümeye kapılmadan dimdik ayakta kalmasını bileceğiz ve büyüyeceğiz.

Alevilik felsefesinden çıkaracağımız çok şey var. Her koşulda direnmeyi öğreneceğiz. Onları inançları nedeniyle gizli çalışmaya iten koşullarda nasıl illegal örgütlenme yaptıklarını öğreneceğiz, cemlerde cemaatın önünde kişinin arınması gibi, komünistin de yığınların içinde, sınıfın önünde hesap vermesini, arınmasını öğreneceğiz. Hepsinden önemlisi insanlığı, insanlığa olan sevgiyi öğreneceğiz.

Yoldaşlar bunları öğrenebilmek için de R. Yürükoğlu yoldaşın dediği gibi Aleviliği çok iyi özümseyip Alevilerle bütünleşmemiz gerekiyor.

"Alevi toplumuyla bütünleşmek. Bu konuda çok yol aldık. Gerçekten çok yol aldık, ama daha çok yol almalıyız. Alevi toplumuyla tanışma değil bütünleşme diyorum. Kullandığım sözcüğe dikkat çekiyorum. Bugüne kadar bu sözcüğü kullanmamıştık. Bugün kullanabilecek bir duruma geldi ilişkilerimiz. Israrla inatla sürdürmeliyiz." (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, sayı 419, s.4)

Yoldaşlar sizlere bölgemizde Alevilerle beraber yaptığımız ortak bir eylemden söz edeceğim. Ve burada yoldaşımızın Alevilerle bütünleşme diye söylediği şeyin ne kadar yerinde ve doğru olduğunu anlatmaya çalışacağım.

Bölgemizde Alevilerle beraber bir Alevi köyünde ortak şenlik düzenledik. Onbeş gün önceden bizim de içinde olduğumuz bir komite kuruldu. Komitenin amacı şenliğe mümkün olduğunca geniş katılımı sağlamak, Alevi toplumuna birşeyler verebilmekti. Bu konuda bölgede alabildiğince hızlı bir çalışma temposuna girildi, biletler basıldı. Yerel sanatçılar ayarlandı, en geniş kesime duyurular yapıldı. Ekipler halinde sendikalara, DKÖ'lere, semtlere, Alevi köylerine bilet satışına çıkıldı, hırsla, inatla çalışmalar yapıldı. Bizler bir gün önceden şenliğin yapıldığı köye gittik.

Semahlar oynuyorlar ve saz çalıyorlardı. Bizler de onların arasına karışıp sohbet ettik. Alevilik üzerine konuştuk. Orada, bin yıldır Aleviliğin kendi içindeki örgütlenmesinin yok olmadığını dimdik ayakta durduğunu gördük.

Alevilerin inatçılığını, inançlılığını gördük. Devrimciyin diyen insanların bile sızlanacağı bir ortamda Alevilerin sızlanmadan, gece dışarıda açık havada soğukta, çoluk çocuk, kadın erkek yattığını gördük. Bu da bize Aleviler gibi her ortamda inatçı bir şekilde direnmemiz gerektiğini öğretti.

Sabahın erken saatlerinde kalktığımızda akın akın insanların köye geldiğini gördük, akşamdan görev paylaşımı yapmıştık. Hemen herkes görevlerinin başına geçti, kimi kapıda bilet kesti, kimi içerideki düzenlemeyi yaptı. Alevilerle dostluklar kurmaya ilişkiler çıkarmaya başladık. Herkeste belli bir ciddiyet ve disiplin vardı ve bu disiplin Aleviler içindeki üst düzeydeki insanlar arasında hayret uyandırdı.

Organizasyon çok güzel olmasa da yine de yoldaşlarımız iyi bir çalışma yaptı. Parti çevresi olarak yüzün üzerinde yoldaş katılmıştı. Şenliğe beşbinin üzerinde Alevi katılmıştı. Kitap ve dergi satışı yapıldı, yeni ilişkiler yakalandı. Parti dostu olanlar partiye biraz daha yaklaştı. Parti olarak, partililer olarak her bakımdan kazançlı çıktık. Alevilik örgütlenmesinde partinin önü açılmış oldu.

Bunlar iyi, güzel yanlar da, eksik yanlar yok muydu? Tabii ki vardı. En başında bizim Alevilerle bütünleşememizden kaynaklanan eksik yanlar vardı. Köyde şenlik günü bilet satışını da yaptık. Fakat daha önceden bilet satışına çıktığımız zaman Alevi semtlerinde ve Alevi köylerinde çok az bilet sattık. Çoğu "köyden alırım" deyip köyden aldı. Bu da bizim hâlâ Alevilerle tanışma sürecinde olduğumuzu ortaya koydu. O yüzden tekrar R. Yürükoğlu yoldaşın dediği gibi Alevilikle tanışma değil *bütünleşmeliyiz* ve içlerindeki ilerici kesimleri partiye kazanmalıyız, diyorum. Onun için Aleviliği çok iyi bilmemiz ve Alevilikten çok şey öğrenmemiz gerekiyor. Bütünleşmek ancak bu yolla olur.

Aleviler işçiler devrimlerde birdirler!

İsmail Dokumacıoğlu, Ege

Aleviliği d , k münizmi d öğreniyorum

Ben uzun yıllar önce şehre yerleşmiş, geleneklerini hâlâ sürdürmeye çalışan Alevi bir aileden geliyorum.

Legal yayın organlarımızın çıkmasıyla, partimiz, Alevilik hakkındaki görüşlerini daha geniş kitleye duyurmaya başladı.

Bu konuyla ilgili *İşçinin Sesi*'nde yayınlanan yazıları okumuştum, fakat bugün o yazıları fazlaca önemsemediğimi ve üzerinde pek fazla düşünmediğimi hatırlıyorum. Legal yayınların satışı biz partililere düşüyordu. İşbaşa düşmüştü. Gazeteyi satmak, bu düşüncemizi parti dışından insanlara iletmek ve o insanları yanımıza almak durumundaydım, gazeteyi satmaya başladım. Bu arada bazı Sünni kökenli arkadaşlardan, bazı Alevi kökenli arkadaşlardan, hatta bazı parti üyelerinden de bu konu hakkında aynı meyalde eleştiriler işitiyordum. "Ne o Alevi devrimi mi yapmayı düşünüyorsunuz?" diyenler bile vardı. Aleviliği fazlaca gündeme almış olmamızdan pek hoşnut değillerdi!

Açıkcası yukarıdaki cümle kadar ileri gitmiyordum ama ben de hoşnut değildim. Onlara hak veriyordum ama "düşüncem" şuydu: Ben Alevi bir aileden geliyorum, fakat bugün ben bir komünistim, ben sosyalizmi, komünizmi daha iyi öğrenmek istiyorum. Alevilikten öğrenebileceğim hiçbir şey yok, zaten oradan geldim. Bu konu bana birşey vermiyor" idi.

Öte yandan, partimin bugüne kadar ki deneyleriminden, "vardır bir bilinen, yanlış birşey yapılmıyordur" diye bir düşüncem de olduğu için politikamızı anlamaya *çalışıyordum*. Yazılara karşı kendimi sorumlu hissediyordum. Onları tekrar okumak, önemsemek ve anlamak zorunluluğundaydım.

Bu arada, yapılan tartışmalarda yazılanların, politikamızın doğruluğunu savunuyordum. Henüz yeni öğrenemeye başladığımdan, kafamda sorular da hâlâ durduğundan, getirilen görüşlerin doğruluğuna *gönülden* inanarak savunmak doğal olarak çok zor oluyordu. Verdiğim yanıtlar dolayısıyla doyurucu olmuyordu.

Ama yoldaşlar bu süreçte ilerledim. Öğrenme isteğim beni ilerletti. Şimdi politikamızın doğruluğuna, bu yöndeki çalışmalarımızın Türkiye işçi sınıfına, bize önemli katkılar yaptığına, yapacağına inancım gelişti. Aleviliği de, komünizmi de öğreniyorum.

Seher Suna